

El taller

Crònica de la mesquita de La Marina, Dar al-Quran

|| Jesús Martínez

Abans que arribessin els xinesos, els tallers de confecció reclutaven mà d'obra autòctona.

Al local 9 de la plaça de la Mediterrània, al costat del bar Xiao, en els anys noranta, la roba la cosien les filles dels emigrants que van deixar el sud per pujar al nord.

Les noies que no estudiaven i les noies que alternaven els estudis amb alguna ocupació per hores s'asseien en cadires de plàstic davant de les Singer industrials («*Más de 160 años a tu lado*»).

Clavilles en posició, llum en els connectors, tap a la bobina.

El bri de fil tirava dels dits, lliscant en el sentit de l'agulla.

Pedal. Tall. Premsat.

Coser i cantar.

Avui, tres dècades després, el local 9 de la plaça de la Mediterrània és la mesquita Dar al-Quran (La casa de l'Alcorà). Una de les dues mesquites de La Marina. (L'altre és al carrer Cisell).

«Som aquí des de fa cinc anys. Estem bé. Per sort, els veïns són bons i mai hem tingut problemes amb ningú», diu Bashir el Khalifi (Alhucemas, 1967), calat amb una gorra de ganxet, de malla, de calavera (*kufi*).

Amb la veu aiguardentosa, la mirada neta i les mans negres d'adobar pells –treballa l'ofici de la marroquineria–, Bashir freqüenta l'oratori, que també és una comunitat cultural. «Intentem fer activitats de tot tipus. Els diumenges, un professor voluntari dóna classes d'àrab clàssic als nens, encara que ells prefereixen jugar. També celebrem batejos, ja veus. Els divendres, sobretot, és el principal dia de res i, durant vint minuts, per a la pregària de la tarda, aquí entra i surt molta gent, és com la sortida d'un partit del Barça al Camp Nou.»

Les quatre parets de temple, llistades de taulons d'una fusta suau que podria ser de freixe.

Les estores, fastuoses, es poden comprar en ebay («alta qualitat espiritual»).

Les catifes són especials, com les d'Aladí a *Les mil i una nits*, encara que amb elles no es pugui volar. Es tracta de catifes ignífugues.

Un marcador electrònic indica els cinc moments oficials per venerar Alà: 6.20, 13.06, 15.54, 18.18 i 19.47 (varien les hores en funció de la duració dels dies).

Tan automatitzat tot que l'alba es calcula en base a una espècie d'algorisme solar. Aquests dies, el sol surt exactament a les 7.53 hores.

Bashir es recull a les tardes a la mesquita, i aquí es troba amb el seu paísà, Abdellatif Elouarma Jiar (Agadir, 1962), que va i ve escopetejat a causa del seu treball de paleta: «Faig reformes en general: banys, cuines... és lo meu».

Confiat, instruït, amant dels animals, Abdellatif es corregeix quan s'equivoca per donar xifres poc precises: «Potser a La Marina hi ha unes dues-centes persones

► Bashir (esquerra) i Abdellatif, a la mesquita de La Marina.

C

CRÒNICA

«Estimem que a La Marina hi ha unes dues-centes persones que professen l'islam»

que professin l'islam. Estem nosaltres i després també els africans... És clar que nosaltres també som africans, però em refereixo a l'Àfrica negra».

Bashir i Abdellatif comparteixen vivències.

Els dos van arribar a Barcelona sols. Els dos es van establir en els barris en el mateix any, el 1998. Als dos els agrada la tranquil·litat.

«Estem contents perquè els veïns són molt macos i no hi ha rebuig a la nostra

presència. Molts ens pregunten què fem en aquest local, i llavors els expliquem que preguem, i miren de reüll; algun, fins i tot, ha entrat per veure», relata Bashir, tan sol·licit que a la pregunta d'aquest reporter de per què no col·loquen un cartell a la façana amb el nom de la comunitat cultural Dar al-Quran, s'excusa: «Per no ofendre ningú».

I els dos coincideixen: «En aquest espai estem de forma provisional. Voldríem alguna cosa molt més gran, com els de Sants [mesquita Rahma, al carrer Sùria, 12], per ajuntar a més gent i fer actes oberts al públic, però els preus de lloguer estan pels núvols».

A la porta, el calçat («Per favor, deixin les sabates a la prestatgeria, no al terra»).

Al vidre, el cartell amb «prohibit utilitzar el telèfon mòbil». Però els mòbils, com en el teatre, sempre destorben i trenquen el silenci.

De tant en tant es passa Abdul Jalil (Madripur, Bangla Desh, 1965), amb barba

com Walt Whitman i que regenta la fruiteria La Alhambra, al carrer Foneria.

«Jo porto a la Zona Franca des de 2009, i tot bé.»

Se'l veu feliç entre cols, cogombres i carbassons.

Afegeix: «La majoria, bé. No ens fiquem amb ningú. Volem viure en pau».

Tant el fruiter Abdul Jalil, l'obrer de la construcció Abdellatif com l'artesà Bashir escolten atentament les sures en boca de l'imam, Abdo Abdelkader, «l'home sant».

En la seva cura per apropar-se a les entitats socials («no volem que ens vegin com una cosa estranya») fa temps que van agafar el toro per les banyes, sabent que els casos de gihadisme causen pànic a la societat: «Nosaltres som els primers interessats en aturar-ho [l'extremisme]. Si alguna cosa passés, i gràcies a Déu aquí no passa, nosaltres, com a germans, ens encarreguem de controlar-lo i posar-li fi». ■

PERSIAUTO

Especialistes en:

- Instalación y reparación de persianas
- Persianas Gradhermetic
- Aluminio
- Mosquiteras
- Toldos
- Motorización de persianas y puertas de local comercial o tiendas

info@persiauto.com
www.persiauto.com

Telf: 935196060

C/ del Foc, 114 08038 Barcelona